

НЕ ВСЯКО ИЗПИТАНИЕ Е ИЗПИТВАНЕ

Разликата между това да бъдеш изпитван и обучаван

Дейвид Уилкерсън

17 Октомври 2005

Бог не се наслаждава в изпитанията на децата Си. Библията казва, че Христос ни съчувства във всичките ни изпитания, беше трогнат от скръбта поради нашите слабости. В Откровение 2:9 Той казва на църквата: „Зная твоите... скръб и бедност...“ , тоест: „Знам през какво преминаваш. Може да не разбираш, но аз знам всичко за теб.“

Важно е да схванем тази истина, защото Господ опитва и изпитва хората Си. Библията казва: „Защото Ти, Боже, си ни изпитал, пречистил си ни, както се пречиства сребро“ (Псалм 66:10). „Вашата вяра... е изпитвана чрез огън“ (1 Петрово 1:7). „Господ изпитва праведния“ (Псалм 11:5).

Всъщност, всеки, който следва Исус ще преживее скръб. Псалмистът пише: „Много са неволите на праведния“ (Псалм 34:19). Павел говори за това, че „с голяма скръб и свито сърце ви писах с много сълзи“ (2 Коринтяни 2:4). А Евреи описва светии, които „търпяха лишения, бедствия и страдания... издържахте голяма борба от страдания“ (Евреи 11:37,10:32).

Истината е, че Библията говори много за страдания, изпитания и проблеми в живота на вярващите. Според псалмиста: „Душата ми се насити на бедствия и животът ми се приближава до Шеол“ (Псалм 88:3). Давид също пише за това, че е преживял „големи и тежки беди“ (71:20).

Не мога да назова нито един последовател на Исус, който да не е преживял всички неща, които споменава Библията: изпитания, скърби, проблеми, мъки. Аз знам, че мога да кажа заедно с Давид: „Преживял съм тежки и големи проблеми и изпитания.“ Знам и че много други, които четат това послание могат да кажат: „Това описва живота ми в този момент. Преживявам няколко жестоки изпитания в момента.“

Затова всеки християнин трябва да знае и да приеме, че Бог има цел във всичките ни страдания. Никое изпитание не идва в живота ни без Той да го позволи. А една от Божиите цели при нашите изпитания е да изгради непоклатима вяра у нас. Петър пише: „Така че изпитването на вашата вяра – по-скъпоценна от златото, което е преходно, но пак се изпитва чрез огън – да излезе за хвала и почит, и слава, когато се яви Исус Христос“ (1 Петрово 1:7). Петър нарича тези преживявания „огнени изпитания“ (4:12).

Павел свидетелства за това, че е бил подлаган на изпитания, но въпреки това е извървял пътя и издържал теста на вярата. Той пише: „Аз се борих в добрата борба, пътя свърших, вярата опазих“ (2 Тимотей 4:7). Разбира се, Павел знаеше, че все още има много работа. Предстояха му големи изпитания и страдания, но можеше честно да заяви:

“Може да не разбирам Христос точно както искам и може да не съм изцяло съвършен, но когато става дума за вяра в Бог във всяко изпитание, аз знам в Кого съм повярвал. Когато врагът дойде като потоп, аз знам че Господ ще се надигне срещу него. Научих всичко това в пещта на страданията.“

Споделям свидетелството на Павел. По Божията благодат Святия Дух ми позволи да премина през редица изпитания през последните години, най-тежкото от които беше смъртта на дванадесет годишната ни внучка, Тифани. Господ ми даде силата и вярата при това мъчително изпитание и аз излязох от него с думите: „Знам в Кого съм повярвал и знам, че Той има план. Бог не би позволил такава тежка болка за мен или семейството ми, без да цели нещо с нея. О, Господи, чрез вяра ти давам всичко това.“

Помисли за настоящото си изпитание. Изпитваш ли съмнения, страх или яд докато преминаваш през него? Обвинил ли си Бог за това, че те е претоварил твърде много, като те е поставил ненужно в това изпитание? На ръба да се откажеш ли си, мислейки: „Бях верен в молитва, в четене на Библията, в ходенето на църква, но нищо не се получава“?

Или пък можеш все още да погледнеш към небето и да кажеш: „Знам, че Бог е добър. Ще Му повярвам и този път. Няма да живея в съмнения. Той ще ме избави за Негова слава.“ Ако това описва теб, значи вярата ти е издържала на огъня. Но ако ли не, трябва да те попитам: още колко изпитания и мъка трябва да понесеш преди да можеш да кажеш: „Вярата ми е победила“?

Не винаги Божията цел зад изпитанията ни е изпитването.

Истината е, че не всички наши изпитания са изпити на вярата ни. Господ често иска нещо повече от нас, когато се намираме в пещта на скръбта. Всъщност, колкото по-близо ходиш с Христос и колкото по-големи са изпитанията ти, толкова повече Той работи в теб да постигне нещо повече от това да ти даде вяра.

Но не се лъжете - когато вярата ни се разклати, ще дойдат изпитания на вярата. Никога няма да спрем да бъдем изпитвани по този начин. Но ето още една Божия цел: Отец подготвя невяста за Сина Си и иска от нас нещо повече от голяма вяра по време на изпитания.

Невястата ще бъде жестоко изпитана, а любовта ѝ към Младоженеца ще премине през огън. Вярата ѝ в Него ще бъде пречистена през пожари, потоци и скърби. Но тези изпитания нямат за цел да изпитат любовта и посвещението ѝ. Те по-скоро трябва да пречистят една напълно посветена любов. Позволете да обясня:

Аз вярвам, че много от тези, които четат това послание са изцяло посветени на Христос. Исус е голямата любов на вашия живот и вярата ви в Него процъфтява. Разбира се, тя все още бива изпитвана понякога. Но Бог иска нещо друго от теб, нещо повече. Подготовката на невестата Му се нуждае от това Той да извърши нещо свръхестествено в теб.

Тази невеста – избраната възлюбена на Исус – трябва да бъде изпълнена с копнеж да бъде с Младоженеца; да забрави всички останали неща, които привличат вниманието ѝ. Трябва да бъде обзета от желание винаги да бъде в присъствието Му. Павел говори за този копнеж, когато пише за собствените си желания „да сме далеч от тялото и да дойдем у дома при Господа“ (2 Коринтяни 5:8). „Защото животът за мен е Христос, а смъртта – придобивка“ (Филипяни 1:21).

Павел не беше обхванат от фикс идея за смъртта. Апостолът очевидно живя пълноценен живот, но той каза: „Нещо в мен копнее да бъде с Господ, да бъде там, където е Той. Копнея да Го гледам очи в очи.“ За да заяви подобно нещо, Павел трябва да е оставил изцяло света и неговата привлекателност.

В този момент Бог подготвя нов свят, ново небе и нова земя за народа Си. И това ново творение ще включва и Новия Ерусалим, както и дом за невестата на Христос. Исая видя новия свят, който стореше Бог и гледката трябва да го е удивила. Бог казва чрез пророка: „Защото, ето, създавам ново небе и нова земя; и предишните неща няма да се споменават и няма да дойдат на ум; а се веселете и се радвайте вечно в онова, което създавам! Защото, ето, създавам Ерусалим за радост и народа му — за веселие“ (Исая 65:17-18).

Тук Бог прави силно изявление към Христовата невеста. Всъщност, Той казва: „Запечатай тази истина в съзнанието си по време на сегашното си изпитание: този свят не е твой дом. Всичко, което виждаш ще премине – земята, небето, слънцето и звездите. Аз създавам нов свят, в който няма пожари, потоци, демони, изпитания или скърби.“

Разбирате ли? Изпитанието ти ще свърши и проблемите ти ще си отидат. Следователно – прикови погледа си на Христос и вземи решение да прекараш вечността с Него в новия свят. Според Него, света, в който се мъчим сега с всичката си болка и скръб, ще бъде забравен, когато дойде онзи ден. Дори няма да си спомним за него! (виж 65:17)

Възлюбени, това ми говори, че изпитанието, през което преминават мнозина в момента, не е изпит, а обучение. Нас ни подготвят за един свят, в който повече няма да има болка и той ще бъде населен с чисто нови тела. Павел ни казва, че тялото, което отива в гроба няма да е същото, което ще излезе от него. Ние ще имаме чисто ново тяло, което ще съдържа ДНК-то на Самия Христос.

Авраам е пример за човек, който беше съсредоточил вниманието си върху идващия свят. Библията казва за него: „С вяра той се засели в обещаната земя като в чужда... защото очакваше един град, който има вечни основи, на който Архитект и Строител е Бог“ (Евреи 11:9-10).

Авраам премина през голямо изпитание на вярата, когато в покорството си към Бог пожертва сина си Исаак. Но освен, че вярата на Авраам беше изпитана, той беше и отчужден от този свят, като доказа това, когато пожертва сина си. Той вярваше, че има някаква по-велика цел от онази, която можеше да види. Това беше човек, който живееше изцяло в света, но не беше от него; той се виждаше като гражданин на друг свят.

Помислете за това какво казва Евреи за Христос: „(Той)... пострада въвн от градската порта“ (13:12). Исус пострада като въвншен човек – винаги беше извън официалната религия, извън приетото общество. Но Христос беше и въвншен човек в смисъл, че нямаше място на тази земя, нямаше къде да положи глава. Във всичко, което направи, Той винаги гледаше към небето.

Както Спасителя ни и праотеца ни Авраам, „тук ние нямаме постоянен град, а търсим този, който ще дойде..“ (13:14). Ние работим и живеем на тази земя, но сме чужденци в нея – истинското ни отечество е Новия Ерусалим. И така, Евреи ни призовава: „нека и ние излизаме към Него въвн от стана, понасяйки Неговия позор“ (13:13). Докато и ние не застанем „вън“ от стана, въвн от похотта на този свят и материализма, няма да знаем къде е Младоженеца.

Аз живея в хубава къща и карам хубава кола, но винаги се пазя материалните неща да не завладеят сърцето ми. Истината е, че можеш да имаш мощна вяра и въпреки това да не копнееш за Христос. „И ако имам всичката вяра, така че и планини да премествам, а любов нямам, нищо не съм“ (1 Коринтяни 13:2).

За съжаление, когато се огледам днес, аз виждам множество вярващи християни, които имат победоносна вяра, но не копнеят да бъдат с Исус. Вместо това са приковали поглед в нещата от този свят и как да се сдобият с тях. Аз мисля, че такива хора не желаят да слушат нищо за това как да се съсредоточат върху нещата от небето или пък да бъдат отделени от този свят. За тях подобно послание означава да ги отклониш от „добрия живот“, на който се наслаждават тук.

Слава на Бог, Той може да ни изтласка отвън портите по чудесен начин. Той ни казва: „След като ще ти дам Сина Си за Младоженец, значи не може да има нищо друго в живота ти, което да привлича вниманието ти. Трябва да съм уверен, че не копнееш по нищо и никой друг, освен Христос. Най-голямата ти мечта, най-големия копнеж на сърцето ти трябва да е това да бъдеш с Христос.“

Възлюбени, това обяснява много голяма част от дълбоките изпитания на праведните светии, които ходят във вяра. Помислете за това как Бог изведе децата Си от Египет. Той трябваше да ги хвърли в пещта на страданията, за да ги доведе до момента, в който те извикаха: „Стига толкова! Повече не искам да живея тук.“ След това, когато стана време Бог да каже: „Вървете“, те бяха готови да тръгнат към Обещаната земя.

Нека Бог ни помогне да се отскубнем от материалистичния дух на тази епоха и да пренасочим цялата си любов към Новия Ерусалим.

Исая пророкува, че светът, който Бог създава, е място на хваление, в което жителите се веселят.

„А се веселете и се радвайте вечно в онова, което създавам! Защото, ето, създавам Ерусалим за радост и народа му — за веселие“ (Исая 65:18). Гръцката дума за „създавам“ в този стих означава „да докараш нещо в съществуване“. Виждате ли какво казва Исая? Бог създава не само един нов свят, а и нови хора. Той създава невяста, която не само е била отделена от този свят, но се е научила да слави пътя си сред изпитанията.

Истината е, че настоящите ни страдания представляват училище по хваление. И всички начини, чрез които се учим да хвалим Исус, особено в изпитанията ни, са тренировка за този славен ден. Какво означава това за християните, които живеят в непрестанен страх и тревога? Как може онези, които живеят, като че Бог е мъртъв, изведнъж да започнат да хвалят Бог в изпитанието си?

Много е важно как реагираме по време на изпитанието си. Когато Израел страдаше много, те оставиха всякаква надежда, решиха, че не могат да понесат повече и просто седнаха в праха. Това бяха Божии хора със здрави като скала обещания, но въпреки това седяха там с вериги около врата си.

И днес някои християни се предават в такъв момент. Те не изоставят вярата си, но спират да търсят Исус с цялото си сърце, мислейки: „Не мога да живея в такова напрежение. Изглежда колкото повече се доближавам до Христос, толкова повече страдам.“ Чудят се как Павел е могъл да каже: „Аз... се радвам в страданията си“ (Колосяни 1:23-24).

Ето как точно Павел можа да заяви това – той беше заведен в небето и видя славата, която ни очаква. Поради това, което видя, Павел беше в състояние да приеме изпитанията и скърбите си в този живот, учейки се да хвали Бог при всяко едно от тях. Той беше решен да се научи да бъде радостен в сърцето си, независимо от ситуацията си и започна да практикува хваление като подготовка за света, който идваше.

„И ако страдаме с Него, и да се прославим с Него. Защото смятам, че страданията на настоящото време не са достойни да се сравнят със славата, която ще се открие в нас“ (Римляни 8:17-18). Какво представляваше изпитанието му в сравнение със славата, която го очакваше?

По същият начин той иска и от нас да преместим погледа си от сегашните си страдания и да се съсредоточим върху онова, което предстои, а това ще промени всичко. Павел казва, че само след една минута, прекарана в новата ни среда, ние няма да си спомняме какво е било преди това. Той иска да каже да започнем да хвалим Бог сега, като се веселим заради радостта, която ни предстои. „И така, чрез Него (Исус) нека принасяме на Бога непрестанно жертва на хваление, тоест плод на устни, които изповядват Неговото Име“ (Евреи 13:15).

Бог е избрал онези очистените, „но не като сребро, изпитах те в пещта на скръбта“ (Исаия 48:10).

Хората, на които Исаия каза това видение за новия свят току що бяха преживели яростта на разярения враг. Те залитаха поради скръбта си, бяха обхванати от страх и изтощение. Чувстваха, че Бог ги е изоставил и се страхуваха от бъдещето. Какво слово им изпрати Бог? Същото, което праща и на народа Си днес: „Събуди се! Не си унищожен, както мислиш. Господ – твоята сила – все още е с теб. Така че – изправи се от праха на обезкуражението и седни в небето, което ти обещах. Не си изгубил праведността си, така че облечи дрехите си. Отърси се, говори на себе си, научи се. И кажи на плътта и на дявола: „Аз съм повече от победител чрез Този, който ме спаси“ (Исаия 52:1-3).

Помислете за мощният пример на трите еврейски деца, които цар Навуходоносор хвърли в огнената пещ. Тези хора не бяха изпитвани поради вярата си – истината е, че вярата им ги хвърли там. Господ очевидно искаше нещо друго. Помислете: езическите вавилонци не бяха повлияни от молитвите и проповедите на онези хора. Не бяха впечатлени от мъдростта и святия им живот. Не, Вавилон се впечатли, когато погледна в пещта и видя тримата да радват и да хвалят Бог в най-трудния си час.

Исус се появи в онази пещ, и аз вярвам, че първите Му думи към еврейските деца бяха: „Братя, изправете се, защото оковите ви са строшени. Нека това езическо правителство и безбожен народ видят, че се радвате и хвалите своя Бог в изпитанието си.“

Те направиха точно така, а Библията казва, че Навуходоносор беше „изумен“ като ги видя. Той бързо се изправи и извика: „Какво става тук? Ние хвърлихме трима души в пещта, а там има четирима и оковите им ги няма! Вижте, те пеят и хвалят четвъртия човек.“

Това е въздействието, което има нашето хваление по време на изпитанията ни. Та, как реагираш по време на скръб? Пиеш ли от чашата на страха, чувстваш ли се слаб, безсилен да се противиш на врага? Време е да се отърсиш от тежките връзки и да издигнеш святи ръце, за да хвалиш Изкупителя си. Ти си свободен, няма значение какво е изпитанието ти, така че радвай се като знаеш, че четвъртия човек е с теб в пещта. Христос ще разкрие Себе Си в изпитанието ти, а огъня ще изпепели всички връзки.

Най-вероятно не си подложен на изпитание, а на обучение!

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2005 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[Not Every Trial is a Test](#) / [Не всяко изпитание е изпитване](#)